

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 111/02-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2002 predbežne prerokoval sťažnosť H. C., bytom P., M. S., bytom J., M. G., bytom V. Š., M. M., bytom V. Š., H. S., bytom P., a Ľ. P., bytom P., vo veci porušenia ich základných práv podľa čl. 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 89/93, Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 455/99, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 87/2000, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI Pz 1077/00, ako aj postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 328/98 a Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1Co 310/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. C., M. S., M. G., M. M., H. S. a Ľ. P. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 5. júna 2002 doručené podanie H. C., bytom P., M. S., bytom J., M. G., bytom V. Š., M. M., bytom V. Š., H. S., bytom P., a Ľ. P., bytom P. (ďalej len „sťažovatelia“), označené ako „Návrh na konanie na ochranu ústavného práva a slobody občana“ s prílohami. Z jeho obsahu

vyplývalo, že sťažovatelia sa (spolu s A. S.) v konaní pred „Okresným súdom v Prešove (OS) č. 14 C 89-93 domáhali vydania nehnuteľnosti – lesa Maglovec – v k. ú. Vyšná Šebastová z titulu reštitúcie podľa zák. č. 403/1990 Zb. V konaní boli zastupovaní spoločným zástupcom.

V priebehu konania spoločný zástupca bez súhlasu a účasti navrhovateľov a v protiklade s ich záujmom podal ďalší žalobný návrh tak, že vydanie nehnuteľnosti požadoval len v mene odporcu v 1. rade, a to v celosti, aj na podiely navrhovateľov.

Rozhodujúci OS alternatívny žalobný návrh spoločného zástupcu akceptoval bez toho, aby preveril, či zástupca bol navrhovateľmi k nemu splnomocnený alebo inak oprávnený a v ďalšom konaní už navrhovateľov na pojednávania ani neprizýval, rozhodol podľa tohoto ďalšieho návrhu, pričom navrhovateľov, ktorí boli naďalej účastníkmi konania neprizýval ani na vyhlásenie rozsudku ani im tento rozsudok nedoručil.

Navrhovatelia sa o existencii rozsudku vo veci dozvedeli mimosúdnou cestou až v roku 1999 a majú zato, že jeho nedoručením im neuplynula lehota na odvolanie, toto podali. Krajský súd v Prešove uznesením 1 Co 455/99 z 20. 12. 1999 ich odvolanie zamietol z dôvodu, že bolo podané oneskorene a konštatoval, že rozsudok OS im bol riadne doručený.

Proti tomuto uzneseniu podali navrhovatelia dovolanie na Najvyšší súd SR potom, čo im bolo priamo doručené. NS SR uznesením 5 Cdo 87/2000 z 25. 10. 2000 dovolanie odmietol s odôvodnením, že bolo tiež podané oneskorene.

S rovnakým odôvodnením bol odložený podnet navrhovateľov na podanie mimoriadneho dovolania Generálnou prokuratúrou SR (spis GP VI /z 1077/00-14 z 19. 2. 2001).

Týmto postupom súdov a GP boli porušené ústavné práva navrhovateľov, uvedené v článkoch 46 až 50 Ústavy SR.“

Sťažovatelia požiadali, aby ústavný súd „z uvedených dôvodov, po preskúmaní spisových súdnych materiálov... vyslovil, že boli porušené práva navrhovateľov, garantované čl. 46 až 50 Ústavy SR“.

Sťažovatelia takisto napadli ďalšie konanie pred Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) o ich návrhu na určenie vlastníckeho práva (sp. zn. 14 C 328/98), o ktorom okresný súd rozhodol 23. augusta 1999 tak, že ich žalobu zamietol, a Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) svojím rozsudkom z 23. júla 2001 (sp. zn. 1 Co 310/00) toto jeho rozhodnutie potvrdil. Ohľadom tohto konania sťažovatelia spresnili, že požadujú vyslovenie, resp. určenie neplatnosti označených kúpnych zmlúv, v dôsledku čoho požiadali, aby ústavný súd zrušil „rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 CO 310/00-135“ a uložil mu, „aby vo veci ďalej konal a znova rozhodol aj ohľadne platnosti právneho úkonu uzavretého medzi našou starou matkou a A. S.“.

II.

Ústavný súd návrh sťažovateľov predbežne prerokoval a kvalifikoval ho ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou fyzické osoby namietali porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 46 až 50 ústavy v súdnych konaniach (sp. zn. 14 C 89/93 a 14 C 328/98) a žiadali, aby ústavný súd vyslovil, že v prvom z nich došlo k porušeniu ich základných práv a slobôd a pokiaľ ide o druhé, aby tiež zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 Co 310/00 a uložil mu, aby vo veci určenia vlastníckeho práva znova rozhodol.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa

§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v závislosti od označených orgánov, ktoré mali porušiť základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Pokiaľ ide o sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie ich základných práv podľa čl. 46 až 50 ústavy postupom súdnych orgánov, ako aj postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v označených konaniach, z príloh pripojených k sťažnosti ústavný súd zistil, že k ich údajnému porušeniu malo dochádzať v období rokov 1993 až 2001, t. j. pred 1. januárom 2002. Keďže podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu „novú“ ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za „prostriedok ochrany ľudských práv a základných slobôd nahrádzajúci individuálne konanie o ochrane ľudských práv dostupné sťažovateľovi pred ústavným súdom do 31. decembra 2001“ (II. ÚS 1/02, II. ÚS 29/02, II. ÚS 35/02, II. ÚS 40/02), bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že identickým podaním sťažovateľa M. S. sa ústavný súd zaoberal už v roku 2000 (Rvp 977/00) a v rámci jeho vybavenia ho tiež informoval o podmienkach konania ústavného súdu a o namietanom porušení základných práv označeným postupom súdov.

2. Pokiaľ ide o konanie sp. zn. 14 C 328/98, keďže toto sa začalo v decembri 1998 a skončilo v júli 2001 (rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 Co 310/00 z 23. júla 2001), t. j. takisto pred 1. januárom 2002, bolo treba aj túto časť sťažnosti sťažovateľov (a z dôvodov uvedených vyššie) odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2002